

Nr. 1

1939

EESTI KINDLUSTUS

ÜHISTEGELIKU KINDLUSTUSSELTS „EESTI“ AJAKIRI

TARTUS, MÄRTS 1939

IX AASTAKÄIK

S I S U:

Aeg on tulvil ülesandeid

Mis juhtuks siis...

Kes on süüdi?

Aitavad kergendada

Just emad peaksid olema huvitatud kindlustuskaitsest

Kuldkellamees jutustab

Tervitusi Ameerikast

Seltsi tegevus 1938. a. edukas

Muljeid automatkalt Lapimaale

Seltsi asemikkudekogu valimised

Tagasi kindlustusalale

Meil tuleb olla omal kohal

Suur huvitõus kindlustuse vastu rootsi rahva hulgas

Said ergutusauhindu

Hää tuju

10.000-klubi liikmeid

Kümne Tuhande Klubi

Minu elukindlustus-hankejuttu...

Optimist ja pessimist

Lõbusaid lugusid hankealalt

Ühe Ameerika õpilase koolikirjatöö elukindlustusest

Tõdesid elukindlustusest

Kes täidab neid reegleid, saab ligimestega hästi toime

Hädaoht on lähedal

Kuidas ma „Riigi Teataja“ põhjal kindlustasin rikka kalakaupmehe elu

Meie tähelepanekud näitavad, et...

EESTI KINDLUSTUS

NR. 1

MÄRTS 1939

IX A.

Aeg on tulvil ülesandeid

Ükskõik millisele alale kodumaal meie oma silmad ka pöörame, kõikjalt peegeldub meile sama pilt: rohked ülesanded, üks tungivam kui teine, mis ootavad teostamist. Igal alal vajatakse plaanikindlat ülesehitustööd, teadlikkust oma ülesannete ulatuses ja tõesust tegevuses, et jõuda tasemeni, mis oleks väärikas meie iseseisvale peremeelikule olemisele omas riigis. Ei piisa nüüd pisikesest nokitsemisest ja väikesest igapäevast peost suhu elamisest; aeg on otse tulvil suurist ja tähtsaist ülesandest — peame oma töö ja tegevuse korraldama senisest palju suurejoonelisemalt, et täita ajanõudeid nõutava täiuslikkusega. Meid on nimetatud töökaks ja edasipüüdlikuks rahvaks ning meie rahva hulgas on olnud ja on praegugi palju kodanikke, kes on auga pälvinud sellise atestatsiooni. Kuid ärgem rahuldugem sellega. Kõrvutame teiste edasijõudnud rahvaste võimed omadega ning teeme erapooletuid järeldusi. Ärgem endid tarbetult halvustagem, kui andmed alati ei räägi meie kasuks; võtkem vaid eeskujuks, mida saavutada saab ja tuleb. Võrdlus teiste, edasijõudnumate rahvaste töö ja tegevusega vabastab meid õigeaegselt nii mõnestki noorele rahvale andestatavast „lastehaigusest“ ja väarsuhtumisest oma ülesannete täitmisel.

Söötis ala kindlustusalal, mis nõuab senisest intensiivsemat viljelemist, on elukindlustus. Tarve selle ala järele on tunduvalt suurem, kui seda seni on suudetud ja osatud rahuldada. Elukindlustusala vajali-

kus kõrguses väljaarendamine nõuab aga palju rohkem, kui lihtsalt tehniliste vahenditega äriliste läbikäikude suurendamist. Loomulikult peavad ärilised võtted asja tegeliku külje juures ka edaspidi küllaldaselt tähtsat osa mängima, kuid neist üksi on selle ala arendamiseks vähe. On vaja mõjutada rahva mentaliteeti, et laialdased hulgad hakkaksid vaatama elukindlustusele kui esmajärgulisele sotsiaalsele tarbele, mille rahuldamise kirjutab inimesele ette tema loomulik eluinstinkt. Sellise olukorra saavutamise on suur ülesanne, mis nõuab väga mitmekesiste jõudude süstemaatilist mobiiliseerimist ning võib õnnestuda vaid teatud eelduste täitumisel. Siinkohal olgu alla kriipsutatud, et just meie Seltsil on erilisi eeldusi elukindlustusala arendamiseks suurejoonelisemas ulatuses: ettevõtte ühistegelik vorm, rahvuslik ilme ja sõltumatus kitsastest kildkonnahuvidest võimaldavad koondata Seltsi ümber kindlustushuvilisi väga laialdastest kihtidest. Ka ei kipu siin mõiste „äri“ kuigivõrd esile, millise tehinguga elukindlustuse kui suuri ideelisi väärtusi sisaldava toimingu kõrvutamises tuleb olla õrnalt ettevaatlik. Muidugi ei tähenda ülalpool öeldu kaugeltki seda, et peaksime jätma kõik teised alad sööti ja käsile võtma vaid ühe ala. Ei, vaid hoopis vastupidi — saagu meie käesoleva aasta juhtlauseks põhimõte, et nüüdsest peale arendame suurendatud hooga välja kõik kindlustusalad ulatuses, nagu meil seks loomulikke eeldusi on.

MIS JUHTUKS SIIS,

kui kõik inimesed, kes kohtavad oma elus raskusi, loobuksid oma ürituste teostamisest selle tõttu, „et see ei õnnestu, see on võimatu“, — kuhu küll jõuaks siis maailm ja inimkond?

Edison poleks iialgi leiutanud elektri-

lampi, Marconi traadita telegraafi ja lendurite eelkäijad oleksid oma ebaõnnestunud ürituste järel jäänudki igavesti maa päale, kui neil poleks jätkunud jõudu takistuste võitmiseks.

Kas pole kindlustustöögi üks lakkamatu

leidmine, takistuste võitmine? Kui jätame oma töö seisma esimese või teise ebaõnnestumise järel, siis oleme määratud hävimisele.

Vaevalt 3% meie rahvast on viidud elukindlustuskaitse alla, kuid iga päev sünnib juurde ligikaudu 50 uut kodanikku, kelle vanematest ja hooldajatest juba suur enamik ei kõhkle selles, et kindlustuskaitse kord võib osutada selle noore elusaatuse määraks. Vaja vaid neid vanemaid leida ja nende arusaamist kindlustuskaitse-küsimuses õigele äratundmisele juhtida.

Seltsi möödunud aasta kalendri lõpuosast väljarebitavat järelepärimislehte olid kasutanud ligikaudu 100 isikut, kes, aetuna huvist saada lähemaid andmeid kindlustuskaitse alalt, olid ise sunnitud kirjali-

kult Seltsi poole pöörduma. Ka käesoleval aastal on saabunud rohkesti järelepärimisi, mis on tõenduseks, et huvi üha suureneb ja veel rohkesti leidub kodusid, kuhu pole suutnud esindaja tungida.

Ka teisaltki võime märgata pidevat huvi tõusu kindlustuskaitse-küsimuste vastu, mis on ka täiesti loomulik kestva selgitustöö endastmõistetava tagajärjena.

Kui töötame selles soodsas õhkkonnas pidevalt kindlas veendumuses, et see töö meil peab õnnestuma, siis ta meil ka õnnestub.

Selleks, et olla tänapäeva kindlustustegelane, ei tarvitse küll olla mingi leidur ega suurvaim, kuid tarmu nõutakse siingi.

Avaliku elu tegelased jutustavad

A. Tõnisson,

kindral-majoor, Tartu linnapea

Kes on süüdi?

Mina pole kunagi kuulnud kõneldavat inimestest, kelle viletsas majanduslikus seisukorras on süüdi elukindlustus.

V. Roovere,

Tartu-Valga prefekt, õigusteaslane

Aitavad kergendada...

Elukindlustus on aegajaline kollektiivse kogumise põhimõttel teostatav kapitali kogumine kas lühema või pikema aja vältel, mille kasutamine päämiselt kerkib esile siis, kui perekonna majanduslik olukord halveneb, kui kaob perekonna pää, ta eest hoolitseja ja toitja, või kus kätte jõuavad vanaduspäevad, mil tööjõud on raugemas.

Kõige suuremas hädas ja õigel ajal antud abil on määratu suur tähtsus ja seega elukindlustuse kaudu saadavad summad aitavad kergendada ja kindlustada perekondade ja üksikkodanike tulevikku nende eluteel asfleidvais majanduslikes muredes ja raskustes.

Seega omab elukindlustus ühiskonnas suure sotsiaalse tähtsuse.

Just emad peaksid olema huvitatud kindlustuskaitsest

Vanemate suurimaks püüdeks on kindlustada oma laste elu — kas hariduse andmise või majandusliku järje tõstmise läbi. Nii ühel kui teisel teel on omad head, omad vead. Lapsi kasvatades ja nende elujärge korraldades püüavad vanemad anda oma parima nendel aladel, milliseid nad ise mõistavad hinnata. Kuid küllalt on veel selliseid teid laste aitamiseks, kindlustamiseks ja nendele rõõmu valmistamiseks, millistele vanemad seni ei ole tulnud.

Minule isiklikult on väga sümpaatne nn. lastekindlustus elukindlustusseltside juures. Ema või isa maksab iga kuu pisikese summa oma lapse heaks.

Niisama märkamatu kui laps kasvab vanemate silmade all suureks, niisama märkamatu on temale kogutud pisike kapitalike, mille ta saab kätte kas 20., 25. või teistel eluaastatel, nii kuidas vanemad on määranud. Välismaal, eriti Ameerikas, teevad vanemad lastele selliseid kingitusi mitmete elukindlustusseltside läbi samal ajal.

Minu arvates võiksid lastekindlustamispreemiaid kasutada just emad, sest pisike summa (1—3 krooni) on võimalik igaühel kuu jooksul kokku hoida.

Äga milline rõõm on tütrele või pojale, kui ta ema pisisummast kogutud kapitali saab kingiks näit 20 aasta sünnipäevaks, abiellumisel, sõjaväeteenistusest vabanemisel või mõnel teisel tähtpäeval!

Helmi Mäelo.

Kuldkellamees jutustab

Töösüsteemis, missugust mina möödunud aastal kasutasin, püüdsin jäljendada seniseid hankemeeste kogemusi ja töötaktikat, mille kohta materjali leidsin käsiramatust „Elukindlustus“, „Eesti Kindlustuslehest“ jne.

Kindlustused sõlmisin enamikus esimesel külastusel. Kandidaadi juurde minnes püüdsin kohe mõnede kaudsete küsimustega

Kaks kanget asja:

sõõgilauale maitseaineks sinep „Ho-Hoo“ ja kindlustuspõllule Arnold Jürisoo.

selgusele jõuda, kas kindlustuse sõlmimine on sellel külastusel üldse läbiviidav või ei. Kui selgus, et kohe kindlustust teha ei saa, rääkisin võimalikult vähe kindlustusjuttu — rohkem rõhku panin kontakti saavutamisele. Alles siis, kui tabasin kandidaadi soodsal ajal ja olukorras, juhtisin kõneluse teemale „elukindlustus“. Nii et kandidaati külastasin sageli küll mitu korda, kuid kindlustusest rääkisin pikemalt ainult ühel korral, millele tihti järgnes kindlustuse sõlmimine. Minu veendumus on: kandidaat tüdineb, kui ühte ja sama juttu mitu korda rääkida. Sellepärast rääkisin kindlustusest ainult üks kord.

Sõjajutud, mis viimasel ajal on kõneaineks, ei ole suuremal määral kahjustavalt mõjunud minu hanketöö tagajärgedele. Takistuseks on nad vaid väikese intelligent-siga inimeste juures. Seesugused aga vaevalt tulevad kõne alla kindlustuskandidaati-dena, sest nad ei suuda üldse aru saada kindlustuse tähtsusest.

A. Jürisoo.

Terwitusi Ameerikast

Eestlane härra John Valley, kes on maailma kõige suurema rahaasutise ning ühistegeliku kindlustusseltsi Metropolitan Life Insurance Company teenistuses, kirjutab oma kirjas kokkuvõetult järgmist:

„Mina töötan kindlustusalal juba 1915. aastast alates ja imestan, et Eestis seesugust asja kui elukindlustus üldse on.

Metropolitan Life Insurance Company on teatavasti kõige suurem rahaline ettevõtte maailmas. Company vara tõusis aruande järgi möödunud aasta lõpul üle 4,5 miljardi dollari. Seltsil on 28 000 esin-dajat, kellede hulka kuulun ka mina.

Seltsi juures töötab 100 000-klubi, kuhu pääsevad kõik esindajad, kes aasta jooksul on välja müünud vähemalt kindlustussumma 100 000 dollari väärtuses elukindlustusi. Mina olen klubi liige juba 14 aastat, mida tõendab ka vastav arv tähekesi minu kirjavaberil klubi märgi kohal. Meil on oma klubi koos-olekud, piduõhtud, teatrietendused jne. Liikmetel on õigus kanda rinnamärki, mis on kujult veidi suurem kui seda näete minu kirjavaberil.

Ameerikas on elukindlustus juba pea-aegu 100 aastat edukalt arenenud ja suurele jõukusele tähtsal määral kaasa aidanud.

John Valley

Seltsi tegevus 1938. a. edukas.

Nagu esialgsed kokkuvõtted näitavad, on Seltsi tegevus 1938. a. arenenud edu suunas. Preemiad otsekindlustuse alal on võrreldes eelmise aastaga tõusnud kr. 44.070.74 võrra, kahjude brutosumma seevastu aga eelmise aastaga võrreldes koguni vähenenud ning oli summaliselt kr. 247.056.44. Preemia-tagavara omal arvel suurenesid aasta jook-sul kr. 155.690.62 võrra ning elukindlustuse dividendi fondi kanti üle kr. 40.000.—, mille tagajärjel see fond tõusis ligi kr. 80.000.—. Aruande kavand näitab ülejääki ligi kr. 30.000.—

Muljeid automatkalt Lapimaale

Auto mahavõtmise Helsingi sadamas toimub niisama ladusasti kui selle laevale laadimine Tallinnas.

On ka kindlustuspoliis taskus, ilma milleta ükski välisauto Soomes maale ei pääse, võib alustada sõitu linna suunas juba kindlama sisetundega, teades, et võimaliku õnnetusjuhtumi korral kahju tasumisel abiks astub kindlustusselts.

Autosõit on Helsingis lihtsam kui näiteks Tallinnas, kus jalakäijate ja teiste sõidukijuhtide liiklemisdistsipliin võrreldes Soome omaga palju soovida jätab. Jalakäijad hoiduvad autoteelt siin samase hoolega kui mootorsõidukid kõnniteelt.

Eestlased Hämeenlinnas ja Tampere.

Kindlustusseltsi inspektor (soome keeles „tarkastaja“, kelle poole oma reisul Hämeenlinnas pidin pöörduma) oli eelmisel päeval sõitnud pikemale ringreisule oma rajooni ja sellepärast otsustasin üles otsida Hämeenlinnas elutseva eestlase.

Nimelt kuulsin ühelt Hämeenlinna autojuhilt, kes rahvuselt sakslane ja juba Maailmasõjast saadik elas Soomes, et Hämeenlinnas elutseb ka üks eestlane, hüüdnimega Kuti, ja peab siin enam kui 30 aastat pagariametit. Kahjuks ei läinud minul korda kaasmaalast Hämeenlinnast leida põhjusel, et mitmel majal siin numbrid puudusid ja ka „Kuti“ perekonnanimi minule saladuseks jäi.

Tampere seevastu veetsin terve ööpäeva eestlase Georg Henrichseni juures, kellel endal kena suvimaja Tottijärve vallas Pühajärve kaldal ja ruumikas kahekordne maja Tampere paremas linnajaos. G. Henrichsen on juba üle 30 aasta Soomes Raf. Haarla paberikontserni teenistuses juhtival kohal ja on võitnud siin laialdase lugupidamise.

Hanketöö Tampere

pakub mõndagi huvitavat. Eelistatuimaiks kandidaatideks osutusid siin endised kindlustusvõtjad, kellele nüüd juurdekindlustusi pakutakse. Küllastades koos siinsete „tarkastajatega“ mitmeid kandidaate, võib vaid imestuda, millistel kaalutlustel elukindlustuskandidaat sõlmib siin endale sageli 4-ndat

või 5-ndat kindlustust, kõhklemata hetkekski selle tarviduses ja hüves.

Kuid ka hankemehed on siin kõigiti omal kohal ega jäta moodsa ärimehena midagi soovida. Ilma ühegi portfelliga, tariifid ja sooviavaldused taskus, külastasime kandidaate, kes stoilise rahu ja tõsidusega meie hankejuttu kuulasid.

Kandidaadi kohta hoolikalt väljatöötatud kavad juba oleva kui ka täiendava kindlustussumma kasutamise kohta olid nii tõetruud ja asjakohased, et nende koostamise kunsti jäi vaid imetleda.

Järved, metsad, graniit

on Soomes iga matkaja huviobjektiks. Vaevalt on lõppenud üks, kui algab teine vete-koogu, mis palistatud siksakiliselt metsa või kaljuseinaga. Ärvult on järvi Soomes üle 40 000, kusjuures paljud neist on üksteisega ühendatud ja leiavad nii veeteena rohkesti kasutamist. Autotee lookleb kohati mööda mäeseljaku, kus kahel pool teed silm lihtsalt värsib jälgimast järvekogusid. Mäeseljaku moodustavad kivise moreeni, kus kohati liiva- ja kruusakuhjatised, mis on kaetud männi- ja lehtpuumetsaga. Kusagil ei kasva need puud nii kõrgeks kui põhjamaal. Kuigi

Maantee, mida sadu kilomeetrit palistab graniit,

nad toitu oma juurtele peavad ammutama tihti lendliivast, kaljupragudest või soomaast, tõstavad nad ometi oma roheline krooni taeva poole sageli kuni 30 ja rohkem meetrit.

Erilise mälestuse Põhjamaa külastajale jätab ikka ja igal pool esinev graniit, mis kohati on kaetud samblakorraga ja palistab maanteid sadade kilomeetrite ulatuses.

Alaealised poisikesed autot üle laia jõe parvetamas.

Mööduvad mitmed linnad ja kirikukülad. Neist tähtsam on kahtlemata Lapua — mässumeelne Põhja-Soome kogukond, kes kommunismivastase propaganda poolest laialdase kuulsuse võitis.

Teatavasti korraldati siit V. Kosola juhtimisel 1930. a. suvel demonstratsioonmarss Helsingisse ja pandi nii alus kuulsale Lapua liikumisele.

Bensiinjaamas, kus ühel ajal bensiinipaagi täitmiseega ka kohapealse te kindlustustegelaste järele pärin, selgub, et bensiinimüüjagi on esindaja ja juba mitmed elukindlustused sõlminud. Vahepeal on poisikeste kari igast küljest autot rünnanud, et üks-teise võidu kiiremini selle päritolu selgitada. Juba käibki suust suhu sõna „eestiläinen“, kuna kaugemal seisvad vanad mehed poisikestelt kuuldu „eestiläinen“ „Viro'ks“ ümber nimetavad.

Võitlus maa ja vee ülevõimu pärast peegeldub paljudes Soome vaatepiltides. Piisab, kui jälgida alaealiste poisikeste vahvust ja oskust sageli esinevatest järvedest autode üleviimisel ja jalakäijate ülevedamisel laiadest jõgedest.

Tõelist naudingut veejõu tohutust suuruselt tunneme aga paljude koskede ning karestikkude vaatlemisel. On ilmne, et kord aastatuhandete eest Soomemaa oli veelgi suuremas osas vee ja jääga kaetud, mis aga nüüd näib lõppevat maa ülevõimuga, sest on näha, et iga aastaga loovutab vesi väikese murdosa oma alast maale.

Põhjapõdrad propaganda teenistuses.

Pikka Petsamo reisi Põhja-Jäämere äärde ei alustaks Rovaniemist, Lapimaa pealinnast vist küll mitte ükski turist, kui ta poleks inspireeritud põhjapõtrade olemasolust, kes metsikus olekus ja karjades sageli autotee ääres liiguvad.

Rovaniemi, Soome kõige põhjapoolsem raudteejaam, on kohaks, kus turistid jätkavad oma reisi juba riigi postiomnibustel.

Siit algab ka suur Jäämere-maantee, mis on ainuke selleaoline ühendus kultuurse Euroopa ja Jäämere vahel.

Huvi selle väheasustatud maa vastu näib olevat suur. Rovaniemis, mis kuidagi meenutab piirilinna, võib näha rahvariides lapsi kõrvuti ameeriklaste, inglaste ja teiste rahvaste esindajatega, kes soovist jäädvustada ennast fotoplaadile siinse maa omapära keskel ei vali selleks kohta, isikut ega poosi.

„Napapiiri“ — polaarpiirkonna algus asub 8-nda kilomeetriposti kohal Rovaniemist. Kõrgel puutulbal on kinnita-

Noor põder Petsamo teel võtab isuga eesti leiba.

tud neljas keeles pealkiri: „Napapiiri“, „Polcirkel“, „Polarkreis“, „Arctic circle“.

Iga reisija, kes esmakordselt külastab Lapimaa, peatub siin viivuks, et lähemalt vaadata, milline see „nabapiir“ tõeliselt välja näeb. Võhiku ettekujutuse järgi peaks siin teisel pool piiri järsult kõik muutuma, kuid seda pole ometi märgata. Tavaline mets,

kuigi vahest mitte enam nii lopsakas kui lõunas, kuid puud ei millegi poolest erinevad. Piirijoon, mis on vaid mõtteliselt kujutletav, on siin aga ometi nii mitmelegi olnud ööbimiskohaks. Telgiasemed ja tulekohad annavad sellest selget tunnistust.

Nabapiiri tulp läbi autoakna vaadatuna.

Rovaniemi—Petsamo maantee, kus ääres on eespool kirjeldatud „nabapiiri“ tulp, on kõikide turistide pildistamisobjektiks. Keegi ei taha lahkuda siit ilma ennast või oma autot pildistamata, sest pole loota, et kunagi hiljem keegi sellist pikka reisi ette võtaks.

Kuigi nabapiir ei evi midagi magnetilist, tundub ometi, et mingi kodune ning ühine

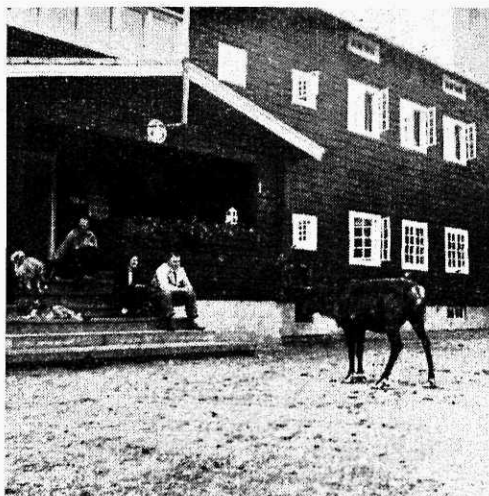
Nabapiirist möödasõitjad piiritulpa vaatamas.

huvitunne haarab siinseid turiste. Vähemalt need autosportlased, kes nabapiiri tulpa juures on peafunud, on kuidagi nagu juba tuttavad. Tekib mõte kõnelda mõnega ka kindlustuse üle ja sõlmida leping siin geograafiliselt tähtsal piiripunktil, kus sõlmimiskohaks saab märkida 66°33' põhjalaiuskraadi. Arenebki jutt ühe rootslasega, kes suur hupi ilmutab elukindlustuse vastu. Sealsamas aga ei unusta ta oma äri — toob oma autost välja suure sületäie rahvariides nukke, kust hulgast välja tõstab eesti rahvariides niitja vikatiga.

Metsavahimajad muğavad ööbimiskohad.

500 kilomeetri pikkusel Põhja-Jäämere teel, kus talvel kuni 50° külma ja lund mitme meetri paksuselt, ei katke ühendus südamaaga. Suur tööliste brigaad hoiab alatiselt korras sinse maantee ja kasutab 50 või 100 kilomeetri vahedega esinevaid metsavahimaju ööbimiskohtadeks. Ööbin ka ise paar ööd sellises „valtionietsä“ majakeses, kus puhtad ja muğavad toad midagi soovida ei jäta.

Omaette ilus, ruumikas tuba kõige vajaliku mööbliga on tunduvalt odavam kui samasugune tuba mõnes kirikukülas, rääki-

Põhjaõder koduloomana Inaris.

mata linnahotellidest. Kuigi need ööbimisvõimalused on mõeldud eeskätt remonitööliste, oleksime uhked, kui võiksim selliseid pakkuda oma suvivõrastele väikelinnades.

Mis sellises matkajatekodus eriti meeldib, on võrastetuppa seinale riputatud hinnatabel toidu ja õömaja hindadega.

On olemas ka oma külalisteraamat, kust aga ei leia ainsagi välismaalase nime, rääkimata mõne eesflase omast.

Igasugust omanikuta varandust, nagu suhkru- ja riisikotte, madratsid, „Singer“-masinaid, raadioaparaate, jalgrattaid jne. oli näha järelevalveta tee ääres või kraavikaldal omanikku ootamas.

Kuigi lähem elamu on tihti 50 või 100 kilomeetri kaugusel, ei ähvarda tee äärde asetatud suhkrukotti või raadioaparaati varastamishädaoht. Kaubaveoauto juht, kellega selle küsimuse üle Petsamos kõnelen, ütleb, et tal 13 a. jooksul pole teada

ühtegi juhtumit, et Petsamo—Rovaniemi tee ääres tihti kümneid kilomeetreid eemal asuvaile elanikele adresseeritud kaup oleks kaduma läinud.

Põdrakarjad muutuvad sagedamaks.

Eriti rohkesti ilmub neid nähtavale Laanela tollipunkti ümbruskonnas, kus nad džungliks muutunud metsa tõttu võivad kartmatult elada.

Põdrakari metsikult.

Kuigi autoühendus on siin pikkadest vahemaadest hoolimata väga elav, ei karda põdrad mootorsõidukeid ja liiguvad vaid aeglaselt teelt metsa suunas auto lähenemisel. Hoopis võõrastavamalt suhtuvad nad inimestesse, kui neile fotoaparaadiga püütakse läheneda.

Põdrakarja kohtamine on Petsamo-reisu huvitavamaid elamusi. Nad on tohutu suurte, haraliste sarvedega ja omavad suvel tumehallikas-pruuni, talvel aga valkjashalli karva.

Põder ainukese koduloomana annabki elatumisvõimalusi paljudele laplastele, kes siin Põhja-Jäämere-äärsetes tundrates elavad veel kaunis metsikult.

Soome valitsus on teinud kõik, et see soome-ugri rahvaharu ka oma osa saaks maa kultuurist, kuid laplaste laiali olek suurel maa-alal on seda soovi takistanud.

Arvuliselt on laplasi Soomes paari tuhande ümber. Nad on lühikesekasvulised, madala otsmikuga, väljaulatuvate põsenukidega ja väikeste silmadega. Võõraste vastu on nad enamasti umbusklikud ja isegi ebasõbralikud. Nad elatavad endid põdrakasvatamisest ja kalapüügist. Elamuks on neil

telgikujuline püstkoda või neljakandiline tahumata palkidest väike elamu.

Talvel sõidavad nad oma põtradega sageli tuhandeid kilomeetreid ja tulevad kuni Helsingini välja. Vaatamata sellele, et põtru on rohkesti, on ometi nende liha hind küllalt kallis. Odavamini saab juba osta nahka ja põdrasarvi, milleks reisu ette võtan Petsamo Yläluostari lapi külla.

Küla, kus pole ühteigi kindlustust.

Mõned kilomeetrid enne reisu sihtpunkti Petsamot külastan kuulsat Petsamo „Yläluostarit“, kus munkadeks on paarkümmend venelast. Need juhatavad minule teed lapi külla, kus elanikkonnaks on ainult laplased. Tee sinna viib läbi tundra, kus kahel pool vaid kidurad kased ja mõned männijändrikud. Liikumist siin teel on olnud. Viie kilomeetri pikkune tee näib veidi pikana. Tekib kahtlus, kas pole tegemist eksisõiduga, kuid ei, — juba paistavad kidurate kaskede taga ebakorrapäraselt laiali paisatud laplaste majakesed.

Peatan auto üsna majakese ees, sest näen sääli inimesi liikumas. Siin pole teed, aeda ega maja ümbrust kaunistuse mõttes, on vaid ühtlane kidur muru, kus majakesed on nagu mänguasjad ebakorrapäraselt segi paisatud.

Vaevalt jõuan autost välja astuda, kui selgub, et on kadunud kõik elanikud, kes viivu eest askeldasid elamute ümber.

Lapi naine põtra lüpsmas.

Koputan uksele, sest läbi väikese aknakese näen inimest hoones liikumas, ust aga ei avata. Proovin teises majas; siin avaneb vaevalt uks, kuid tõmmatakse kinni seda rutem. Meenub, et laplased pole just külalislahked, mida ei saa aga öelda laste kohta, kes uudishimust aetuna peagi ilmuvad välja oma peiduurgastest.

Lapsed, nagu selgub, käivad siin kõik koolis, kuigi kool asub 70 kilomeetri kaugusel. Sääil elatakse internaadis ja õpitakse ühiselt.

Peagi on ühele poisikestest selge auto päritolu, mida ta kuulutab ka teistele. Laste

astumisel. Siit ostsin endale mälestuseks põdranaha ja -sarved, ilma milleta ükski turist Petsamost ei lahku.

Juba lastega kõneldes küsisin, kas nad koolis ka midagi kindlustusest teavad, kuid vastust sellele ei saanud. Hiljem naha ost-

Petsamo Pitkäjärvi.

Keskõine päikese loojenemine, valgustatuna ühele ja samale fotoplaadile kolm korda: kell 24 öösel, kell 1 ja kell 1.15 öösel.

vaheltsobitusel õnnestub leida ka üht täisealist laplast, kes peale soome ja lapi keele hästi kõneleb vene keelt. Kodu, kuhu selle laplase kaasabil pääsen, on hoopis puhtam

Laplased tervitamas.

ja korralikum kui nende oma, kelle tuba vaid akna kaudu silmitsesin. Noor rahvariides naine, kes, nagu hiljem selgus, oli norralane, askeldas pliidi ümber ega näinud just väga võõrastavat ootamatu külalise tuppa-

mise juures tegin jälle juttu kindlustusest, kus selgus, et nemad sellest on kuulnud vaid niipalju, et kindlustada saab, aga kuidas seda tehakse ja mis see maksab, sellest ei teadvat nende külas keegi midagi. Ka pole nende hulgas veel keegi ennast ega oma maja lasknud kindlustada.

Petsamo — autosportlaste Mekka.

Suurte graniitkaljude vahelt viib tee Jäämere äärde, kus asub hotell „Liinahamari“ Soome kõige põhjapoolsemal maatiipul. Nagu siinsete turistide riietusest võib oletada, ei peeta siin suvel paksu sveeteri kandmist paljaks.

Hotell, kuhu iga automees esimesena sisse astub, kihab kuni hilja sügiseni turistidest.

On huvitav jälgida, millise vaimustuse ja uudishimuga Petsamo poole kihutavad Inglise, Prantsuse ja teiste riikide tunnusmärkidega autod. Loodetakse siin põhjas näha kõike, millest juttu rohketes propagandabrošüürides. Vaimustus aga jahtub peagi külmade Jäämere tuulte mõjul, mis

suvelgi on siin nii vilud, et pikemale peatu-
sele ei meelita.

Kellel pole huvi kõrgetele kaljumägedele
ronimiseks, kes ei soovi ette võtta merereisu
jäamägedele ega tunne huvi Nõukogude
Vene ja Norra piiride vaatamisest, võtab
Liinahamari hotellist Valge Karu märgi
120 Soome margga eest, laseb selle hotelli
vastas asuvas bensiinijaamas autole kinni-
tada ja alustab tagasisõitu lõunasuunas.

Viiel Eesti autol Valge Karu märk.

Nagu Valge Jääkaru märgi väljaandmise
raamatus ja Liinahamari hotelli külaliste-
raamatu sissekannetest võib järeldada, on
varem Petsamot külastanud 5 eestlast, mis
võrreldes mõne Kesk-Euroopa linna külas-
tamisega, kuhu niisama palju maad, on
vägaagi tagasihoidlik arv.

Seda looduse omapära, tsivilisatsioonist
puutumata ürgsust vabalt ringiliikuvate
põdrakarjade ja lõpmatute metsade näol

pole aga võimalik jälgida üheski kultuur-
riigis. Kui sellele vaatepildile lisandada
valguse ja pimeduse võitlus, kus päike näda-

Liinahamari hotell Petsamos. Tagafoonil kalju-
mäed turistide majakestega. Vasakul Põhja-Jää-
meri ja bensiinijaam.

laiks ja kuiks unustab oma une, jätab oma
heleduse ja paistab ööd kui päevad ühtlase
salapärase valgusega, siis alles selgub põhja-
maa karmi looduse tõeline võlu.

Seltsi asemikkudekogu valimised

Möödunud aasta lõpul toimusid esma-
kordselt uue põhikirja alusel Seltsi asemik-
kudekogu valimised. Osavõtt valimistest
kujunes väga elavaks ning valimistel võttis
hääletamisest osa üle 80% liikmete kogu-
arvust. Kuigi valimised toimusid esmakord-
selt uue viisi järgi, olid liikmed sellega kül-
lalftki põhjalikult tutvunud, mille tõttu
valesti hääletajate arv kujunes üsna väike-
seks. Asemikkudekogusse valiti liikmed
kõige mitmesugusematelt majandus- ja kutse-
aladelt, millega on tagatud Seltsi baseeru-
mine kõige laialdasematel alustel.

Üksikute hääletamisjaoskondade järgi
valiti asemikeks järgmised liikmed:

I hääletamisjaoskonnas:

Ambo, Aleksander; Bernakoff, Rudolf;
Ein, Ernst; Juck, Peeter; Kangur, Leonhard;
Kook, Karl; Koppel, Henrik; Kull, Ernst;
Kõpp, Peeter; Ostrat, Juhan; Parts, Kaarel;
Silvere, Albert; Sumberg, Herman; Tamm,
Timoteus; Teeäär, Oskar ja Tever, Paul.

II hääletamisjaoskonnas:

Eslas, August; Hinto, Oskar; Kapsi,
August; Künnapuu, Johannes; Moormaa,
Rudolf; Muttikas, Edgar; Müller, Johan;
Nirk, Alfred; Piiraja, Jüri; Reinart, August;

Reintamm, Artur; Schiffer, Ernst; Urm, Leon-
hard; Vahtrik, Bruno; Virma, Adolf-E. ja
Volt, Johan.

III hääletamisjaoskonnas:

Allik, Aleksander; Jakobson, Jaak; Karu,
Jaan; Leesment, Jaan ja Soo, Hendrik.

IV hääletamisjaoskonnas:

Tepandi, Jaak; Vares, Jaan ja Vihvelin,
August.

V hääletamisjaoskonnas:

Koppa, Elmar ja Säga, Bernhard.

VI hääletamisjaoskonnas:

Korrol, Paul ja Kraav, Jaan.

VII hääletamisjaoskonnas:

Aakre, Ilmar; Pallop, Juhan ja Siil,
Richard.

VIII hääletamisjaoskonnas:

Listakind, Paul.

IX hääletamisjaoskonnas:

Eilart, Jaan ja Kaarlimäe, Juhan.

Tagasi kindlustusalale

Küsitlesime paari seltsi välistegelast, kes mõni aeg tagasi seltsi teenistusest lahkusid, nüüd aga jälle tagasi pöördusid, et hanketööd jätkata. Laseme neil jutustada.

Asusin elukindlustuse hankealal tööle Tallinnas, omamafa vähimatki tutvuskonda. Töö edenes jõudsasti ja seoses sellega kasvatas ka uute kandidaatide hulk. Peagi stabiliseerus minu uustoodang ümmarguselt 10 000 kroonile kuus, mis provisjoni näol saadud tasuna ei andnud põhjust nurisemiseks.

Täiskäik ning peale aur, nii ütleb Ottomar Laur.

Selts, minu tegevusega nähtavasti rahul olles, määras minule väikese fixumi, millest juba ammu olin unistanud. Teadmine väikese, kuid kindla palga saamisest tõi aga endaga kaasa loiduse. Külüstuste arv vähenes ja seoses sellega ka tulemused.

Asusin vaatama teist teenistust, mis mul minu suure kindlustusvõtjate pere tõttu peagi õnnestus.

Uus koht omavalitsuse teenistuses nõudis aga suhteliselt veelgi suuremat pingutust, kusjuures tasu ei olnud just hülgav. Püüdsin siingi end kokku võtta ja teha kõik, et minuga rahul oldaks, mida ka saavutasin, kuid palk, mis oli eelarves ette nähtud, ei tõusnud.

Paariaastase ametisoleku järel asusin mõned kuud tagasi uuesti kindlustusalale, kus ennast tunnen kõikidele raskustele vaatamata siiski õnnelikumana, kui seda olin linnateenistuses.

O. Laur.

Pöörasin kindlustusalale selja päale seda, kui olin veendunud, et sel alal vähimatki edu ega õnne ei oma. Olin õnnelik, et võisin asuda jällegi töö juurde, seekord savipottide valmistamisele, mis küll uue, kuid huvitava alana töötas teha nüüd õnnelikuks. Nägin teostuvat oma kauaigatsetud sihti, kus rahulikult ja muretult võisin asuda töö juurde, vormida ja voolida kausse ja potikesi ja näha oma kätevaeva ja tunda rõõmu sellest, kui üle mägise Võrumaa, üle terve Lõuna-Eesti need kausikesed virgasti teenivad perenaisi.

Kõik ei läinud aga nii, nagu igatsesin. Tekkisid rahalised raskused. Liigne usaldus röövis kapitali, võeti võimalus edasitöötamiseks. Selgus, et olla ärimees ja tööstur korraga on raskem kui teha hanketööd. Pöördusin tagasi kindlustustööle, nüüd juba enam karastatult, teades, et iga tegevus, eriti aga iseseisev töö oma kapitaliga, mitmekordselt suuremat pingutust nõuab kui lõbus ja mitmekesine töö hankealal.

A. Hussar.

Sööki ja riideid.

Kindlustatav: „See läheb liiga kalliks.“

Esindaja: „Esimesel vaatlemisel tundub tõesti nii, aga kas pole maailmas hulk asju, mis on nii tähtsad, et küsimus sellest, mis need maksavad, on suhteliselt vähendav. Söök ja riided on täiesti vältimatud — seepärast me kunagi ei kaalu esijoones seda, mis nad maksavad, vaid pigemini, kui palju meil neid vaja on.“

Elukindlustus tähendab sööki ja riideid homse päeva tarvis!“

Meil tuleb olla omal kohal

Suured rahvad otsivad endile liitlasi, et kergendada muret oma tuleviku saatuse pärast. Need liitlased ei ole alati tugevamad ja arvuliselt suuremad rahvad, vaid mõnikord isegi kümme korda liidu otsijast väiksemad. Kindluse julguse vajadusest ei ole pääsenud ka kõige vägevamad rahvad.

Kui juba suurrahvad peavad oma olemasolu pärast pingutusi looma, siis seda rohkem tuleb sellele mõelda väikerahval. Suurrahvas toetub oma iseseisvuses oma sisemisele jõule, mida annab talle ta rahva tublidus, ja relvadele, mida kannavad ta arvukad liikmed. Need kaks asja — rahva tublidus ja suur kaitsejõud — annavad ta tuleviku väljavaatele kindla aluse. Väikerahvas seevastu võib loota kõige rohkem oma rahva tublidusele, mis annab talle väerika koha suurrahvaste peres.

Oleme väikerahvas, vaevalt üle miljoni, ja võime uhked olla, et oleme iseseisvad, kuna on rahvaid, kes on arvult kümme korda suuremad, kuid keda valitsetakse teiste poolt. Kõik endisest Vene riigist lahkulõõnud rahvad ei ole jäänud püsima iseseisva riigina, vaid on langenud. Nende langemine ei ole sündinud mitte vaenlase relvade ülekaalust, vaid oma sisemisest nõrkusest. Oleme võitnud Vabadussõjas oma iseseisvuse, mis on uhkeim peatükk meie rahva elus. Vabadussõja eelajajärk algas juba meie rahva ärkamisajal ja kestis meie rahva julgete poegade juhtimisel, kuni tuli aeg omariiklust teostada. Selle saabumist kuulutas ette rahva eepos „Kalevipoeg“ ja laulsid luulesangarid inimpõlvi varem. Meie võitsime relvadega oma poliitilise vabaduse ja oleme hoidnud seda julgesti käes.

Kuid iga riik, kes tahab püsida, peab omaks võtma seda, et ei jätku ainult poliitilisest iseseisvusest, vaid on ka tähtis olla majanduslikult rippumatu. Viimase saavutamine nõuab rahvalt pikemaajalist valmisolekut. Selle saavutamiseks läheb aastakümneid, vahest isegi rohkem. Seda võib saavutada rahva sisemise jõu ja püsivusega. On riike, kes on palju vanemad kui meie omariiklus, kuid kes on jäänud teiste riikide kulli ja kirja mängimise objektiks oma majandusliku iseseisvuse tõttu. Selliste riikide kadumine ununeb nagu eilne päev. Riik, kel puudub majanduslik iseseisvus, on kui olevus, kes ei ole küll puuris, kuid on lõa otsas ja on nende poolt veefav, kes teda majanduslikult juhivad või õigemini — majan-

duslikult suruvad. Ta võib küll ajutiselt oma lõa katki tõmmata ja isegi oma lõa otsas vedajale kallale minna, kuid kindel on see, et ta varsti saab veel tugevama ja kindlama lõa kui senine ja mõnel juhul asendatakse lõõg isegi puuriga.

Oleme iseseisvad olnud varsti veerand aastasada. See on võrdlemisi pikk aeg, kui võrrelda seda inimese elu pikkusega, aga riiklikus elus veel kaunis lühike aeg. Selle ajaga on suudetud palju korda seada, arvesse võttes neid tingimusi, millest tuli alustada, kuid on veel palju teha, eriti rahvamajanduse alal. Oleme ligi sada protsenti rahvusriik, kus muulaste arv on kaunis väike. Kuid vaatamata muulaste vähesele arvule omavad nad suure hulga erakapitali endi käes. Hulka suurkätisi, mis peaksid õieti olema rahvusliku kapitali juhtimisel, juhivad võõrkapitalid, kelle omanikud meie rahvast minevikus on küllaltki surunud oma raudse rusikaga. See võõrkapitali suur osatähtsus on osalt tingitud rahvusliku kapitali vähesusest, kuid ka suuresti meie rahva rahvustunde puudumisest. Oleme rahvuslased suuresti oma väljendustes, kuid mitte tehes alati tegudes. Meie rahvuslikule elule oleks parem, kui rakendame selle küsimuse vastupidiselt ellu. Oleme rahvuslased rohkem tegudelt kui sõnade järgi.

On rida majanduslikke ettevõtteid, mis on muulaste käes, mitte, et selleks puuduks rahvuslik kapital, vaid see on tingitud rahvuslikust loidusest ja arusaamatusest. Nii näeme, et kindlustusseltside peres kaks kõige suuremat kindlustusseltsi kuuluvad muulaste juhtimisele. Et need kindlustusseltsid kuuluvad muulastele, selles pole üldist olukorda arvesse võttes midagi võõrastavat, kuid et need osutuvad kõige suuremateks, selles on süüdi nõrgalt arenenud rahvustunne ja eesti rahva teadmatuse. Selleks, et viia oma kapitali rahvuslikkusesse asutistesse, viiakse ta muulaste käsutusse, kes seda raha ei kasuta muidugi mitte meie rahva hüveoluks, vaid ennem vastupidiseks, kui ajalugu veidi silmas pidada. Mis tõmbab eestlasi muulaste kindlustusseltsi? Jääb arusaamatuks, kui mitte uskuda orjapõlvevaimu edasielamist meie rahvas, mille järgi orjal oli see väärtus, mis talle pemees, parun, andis, ja ori püüdis kõik teha ja anda, et saada kuidagi hinnatud. Et muulaste seltsid oleksid üldiselt soliidsemad, ei pea paika, sest läinud aastal avastati muu-

laste poolt juhitud kindlustusseltsis ärikelmused, kuna rahvusliku kapitaliga töötavad seltsid on oma tegevust juhtinud puhtalt. Jääb arusaamatuks selle kinnisvaramomaniku tegevus, kes kindlustab oma vara muulaste seltsis, aga oma pojale või tütrele otsib teenistuskohhta rahvusliku kapitaliga töötavates asutistes ja nuriseb päalegi, kui kõike ei tehta, mida tema tahab. Muulaste juurde ta ei lähegi oma võsule teenistuskohhta otsima, sest ega need siis eestlasi oma teenistusse võta, välja arvatud, kui seda ärisilt nõuab, ja ka siis ainult odavamapalgalisele kohale, kus härrad ise ei taha end näidata.

Kui tahame oma rahvuslikku elu edasi arendada, siis peame arvestama, et niikaua kui sissetulekuallikad majanduse alal on

võõraste käes, meie saavutised ei saa suured olla.

Meil, kindlustusmeestel, on võimalus suuresti kaasa aidata rahvusmajandusliku elu arenemisele oma ala seisukohalt. Tuleb uskuda ja loota, et eestlaste poolehoid muulaste kindlustusseltside vastu pole teadlik, vaid suuresti tingitud rahva teadmatusest. Ja iga rahvuslikult mõtleva kindlustusmehe ülesanne peaks olema selgitada igale eestlasele, miks peame oma kapitali koguma rahvuslikku asutisse ja vara kindlustama rahvuslikkudes kindlustusseltsides. Peab meeles pidama, et väikerahvas võib suurest saatuse katsumustest püsima jääda ainult siis, kui iga rahva liige on teadlik oma ülesandest ja on omal kohal meie rahvusliku majandusliku elu ülesehitamises.

Suur huvitõus kindlustuse vastu rootsi rahva hulgas

Keskmise sissetulekuga rootslane ei ela enam ülejõu Aedvilja-propaganda hakkab vilja kandma

Kirjutanud „Eesti Kindlustuslehele“ dir. N. F r i c k, kindlustusala ühispropaganda büroo juhataja Stockholmis

Rootsis teostatud sotsiaalkindlustuseuurimised elamise ja majapidamise harjumuste kohta 1933. a. on läbi töötatud ja seal leiduv materjal pakub nii mõneski suhtes huvitavaid andmeid.

Üldiselt võib tähele panna, et elustandard ja ühes sellega ka elamisstiil viimastel aastatel tublisti on muutunud. Ajavahemikul 1923—1933 on rootslased suurendanud oma keharavi-väljaminekuid enam kui 100% võrra; 1933. a. tarvitati Rootsis 5 korda suurema summa eest kirjutusmaterjale, marke ja telefoni, kui see oli parkümmend aastat tagasi. Traditsiooniline hernesupp esineb Rootsis ainult veel 10—15 neljapäeval aastas.

Väärtuslik materjal majapidamise uurimistest haarab kahjuks aga ainult väikest murdosa kavatsatud tähelepanekute sarjast. Lõplikult on valminud ja süstematiseeritud üks lõige komplitseeritud uurimistööst ja nimelt 1245 väljavalitud töölise-, väikeametniku- ja keskklassi-perekonna kohta.

Huvitavaim faktidest, mida uurimine paljastab, on see, et pillaja rootslane hakkab muutuma enam ja enam ökonoomseks, kes ei ela ainult tänapäevale, vaid vaatab ka tulevikku.

Kui 1923. a. uurimiste tulemustes võis veel selgesti märgata ülejõu elamist peaaegu

igas tüüpilises Rootsi perekonnas, siis on nüüd kõiki haaranud kokkuhoiutahe ülejääkide soetamiseks.

Kui 1923. a. uurimiste põhjal ei olnud rootslane nimetamisväärsed summasid suutnud säästa, võis 10 aastat hiljem tüüpiline töölisperekond oma aastatuludest juba 1,6% kokkuhoiuks lugeda. Ametnik säästis oma tulust pisut vähem, nimelt 1%, kuna keskklass samal ajal hoidis kokku juba 3,4%.

Eriti suur on kindlustuspreemiate suurenemine. Uurimuse järgi otsustades on huvi kindlustuse vastu tõusnud enam kui 50%, kui arvestada andmeid, mis saadud 1923. a. Võrreldes 1923. ja 1933. a. andmeid kindlustusele kulutatud summade kohta, selgub, et 1933. a. läks töölise sissetulekust kindlustusele 4,3%, ametnikkudel 6,5% ja keskklassil 6,8%. Kümme aastat varem olid arvud vastavalt 3,1%, 3,9% ja 4,6%.

100-st töölisperekonnast olid 88 haigus- ja matusekassa liikmed. Halvemini oli asikorraldatud ametnikkudel. 100-st nende perekondadest maksid 70 haigus- ja matusekassale, kuna igal teisel keskklassi kuulaval perekonnal puudus haiguskindlustus.

10-st töölistmajapidamisest puudus ühel elukindlustus, kuna 8% ametnikkudest ja 6% keskklassi kuuluvatest perekondadest ei

olnud veel sõlminud endale elukindlustust.

Päale eespool loetletud kindlustuste oli pooltel ametnikkude kui ka töölisperekondadel õnnetusjuhtumikindlustus, kuna 10 aastat tagasi omas õnnetusjuhtumikindlustuspoliisi ainult ühe seitsmes tööline.

Kujuka näite ettenägelikkuse ja kokkuhoiu tähtsuse suurenemisest annab ka pensionikindlustuse järjekindel tõus. Nii maksid igast kolmest ametniku- ja keskklassiperekonnast kaks pensionikindlustusmaksu või siis lihtsalt maksu pensionikassale.

Need muutused, mis siin on olnud, on seoses tunduva majandusliku jõukuse suurenemisega kümne aasta jooksul. Aga see tähelepanuväärt huvide suurenemine ühe häästikorralatud perekonna majanduse vastu oleneb ka, nagu Sotsiaalvalitsus ette toob, paremast rahvalalgustus-, muuseas rahva vabaharidustööst.

Sama maksab ka parandatud hügieeniolude ja toitlustamisviisi ümberkorraldamise kohta selles suunas, mille üles on seadnud uuem toitlustamisõpetus.

Said ergutusauhindu

Möödunud aastal said ergutusauhindade osaliseks alljärgnevad seltsi välisametnikud, kes vastavate tingimuste kohaselt (leibkon-

dade ja tulefähtpäevade raamatus) hankisid ja müüsid välja nõutava normi kindlustusi:

1. Eriauhind:

Jürisoo, Arnold — kuldtaskukell
Lepik, M. (jun.)
Evert, Eugen

2. Elu alal A-liigi auhinna said:

Jürine, Ants	Lokota, Jüri	Tanni, Artur
Koido, Eduard	Loot, Hugo	Tesnov, Boris
Laube, Johannes	Lulla, Jakob	Volt, Johan
Liikane, Karl	Sippa, Elmar	

3. Elu alal B-liigi I rühma auhinna said:

Hansen, Johann	Lepik, M. (jun.)	Tammeste, Arnold
Jüriado, Karl	Pihlak, Karl	Tanni, Teef
Kerstenbeck, Ernst	Rajamäe, Aleks.	Vaserik, Aleksander
Laarmann, Ervin	Tust, Johan	Veeremaa, Juhan

4. Elu alal B-liigi II rühma auhinna said:

Annusver, Boris	Kapsi, Igor	Rajamäe, Aleksander
Evert, Artur	Laur, Ottomar	Tanni, Teef
Hansen, Johann	Lintrop, Paul	Veeber, Rudolf

5. Elu alal B-liigi III rühma auhinna sai:

Evert, Artur

6. Tule alal A-liigi auhinna said:

Ambo, Aleksander	Lepik, M. (jun.)	Pohla, Mihkel
Jüriado, Karl	Lilleorg, J.	Tanni, Teef
Kaljas, Jaan	Lokota, Jüri	Vainokivi, Bernhard
Kuldnohk, Ivan	Madiberg, Robert	Viirand, Edgar
Kurik, Arnold	Mamberg, Otto	Vildek, Eduard
Laas, Arved	Pertšatkin, Feodor	Volt, Johan
Leemets, Richard	Pill, Johannes	Väli, Vello

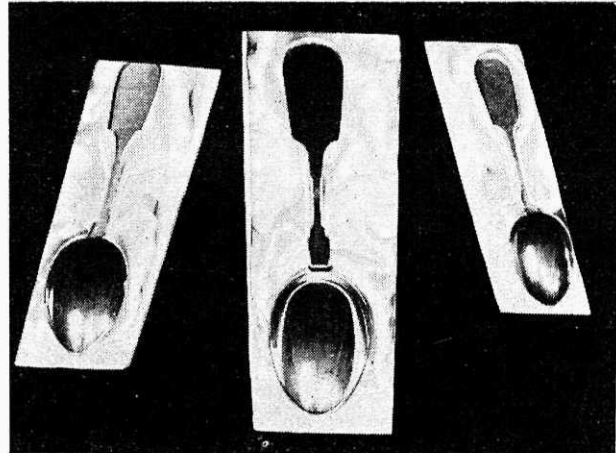
7. Tule alal B-liigi auhinna said:

Andruse, August
Dsens, Jaan
Eenmaa, Emilie
Hansen, Johann
Hommik, Karl
Hussar, Vassili
Hüvato, Mart
Jürisoo, Arnold
Kaljas, Jaan
Kalmet, Karl
Kalvere, Raimo
Kanavald, Eduard
Kess, Ottomar
Kiisk, Albert
King, Jaan
Kokemägi, Jaan
Kokk, Jaan

Konsap, Aksel
Kruus, August
Kuus, Erich
Kuusemets, Bernhard
Laube, Johannes
Laurimaa, Joh.
Leib, Ants
Leiškalm, Rudolf
Lill, Voldemar
Lina, Herbert
Litvinovski, Aleksei
Müürsepp, Andrei
Nukk, August
Oesso, Karl
Paat, August
Pahk, Jaan
Palts, Valter

Parts, Olga
Parts, Tammi
Prees, Oskar
Rae, Anton
Rebane, Aleksander
Rebane, Eduard
Redi, Endel
Sippa, Elmar
Sôber, A.
Tietzer, Joh.
Toomsalu, Valter
Treier, Valter
Vaserik, Aleksander
Varemaa, Juhan
Veltmann, Edgar
Visnapuu, Herbert

Tänavusi ja möödunud aasta ergutusauhindu

Hää tuju

Norra ajaleht „Åvertering“ kirjutab:
„Nüüd enam kui kunagi on hää tuju, sõbralikkus ja optimism väärtuslikud omadused.“

Iga suur äri peab seda arendama ja harrastama. Kibe töö ei aita, kui meel on hapu. Halvasti läheb sellisel äril, kes teeb klientid ja teenijaskonna närviliseks ja nuri-sevaks.

Peab meeles pidama, et parim siin elus — häätuju, sõbralikkus, optimism, abivalmidus, rõõmus püüdlikkus sellise eesmärgi saavutamist taotlevas ühistöös, mis ei ole ainuüksi enda kasuks — on parim ka ärielus.

Klientide ringkonna pärast, kogu maa pärast ja samuti arvesse võttes omaendagi edu, on igäüht farvis mõjutada selle vaate sündimiseks, et oma tööpaik on parim paik maailmas.

10.000-KLUBI LIIKMEID

M. Lepik, jun.

Mag. E. Brüller

Dir. J. Nirk

A. Pähkal

A. Jürisoo

A. Evert

T. Tanni

J. Koort

O. Prees

V. Toomsalu

O. Laur

P. Lintrop

B. Annusver

J. Veeber

M. Kangur

J. Hansen

J. Lokota

R. Leemets

A. Rajamäe

J. Kaljas

K. Jüriado

M. Talva

A. Andruse

V. Kuus

K. Paves

Kümne Tuhande Klubi

Seltsi rohkearvuliste välistegelaste seast on aja jooksul välja võrsunud kindel grupp isikuid, kes oma toodanguga elukindlustuse uusproduktiooni alal on saavutanud teatava stabiilsuse. Ka rohkesti noori kaas-töölisi on seltsinud vanadega, kes nüüd kõik on koondunud asja registreeritud KÜMNE TUHANDE KLUBI ümber, et veelgi tõsta oma saavutisi hankealal ja nii olla väarikaks eeskujuks uutele juurdetulijaile.

Klubi evib põhikirja järgi juriidilise isiku õigused ja on võtnud oma eesmärgiks koondada üheks tervikuks kõiki ühis-tegeliku Kindlustusseltsi „EESTI“ aktiivsemaid tegelasi, et täiendada nende teadmisi kindlustusalalistes küsimustes, pakkudes üksteisele moraalist ja majanduslikku tuge ja hoolitsedes ühtlasi liikmete meelelahu-tuse ning ajaviite eest.

Klubi eelorganisatsioonina tegutseb

noortering, kuhu kodukorra järgi pääsevad kõik need, kellel on välja müüdnud vähemalt kindlustussumma kr. 3000.— väärtuses elukindlustusi. Ringid korraldavad kord kuus vestlusõhtuid kindlustusalaliste kui ka üld-populaarsete küsimuste üle vaba aja kasu-likuks möödasaatmiseks.

On ringi liige saavutanud elukindlus-tuse uusproduktiooni alal vajaliku normi, s. o. välja müüdnud kindlustussumma kr. 10.000.—, avaneb temal võimalus Klubi liik-meks astuda.

Klubi rinnamärgi kandmiseks on õigus ainult liikmetel, samuti omanimelise kirja-paberi ja ümbriku kasutamiseks.

Möödunud aastal teostunud ekskursioon Soome sündis juba asutamisel oleva Klubi korraldusel, kuna käesoleva aasta üritusest on kavas ühine omnibusesõit Lätti ja tule-val aastal külaskäik Soome olümpiale.

Minu elukindlustus-hankejuttu...

Viimastel aastatel on meie Seltsi kind-lustushankeala juhtide poolt rakendatud hankemeeste-vahelise pineva võistluse põhi-mõtte tunnustuse avaldamise ja väärtus-like mälestusesemete-auhindade jagamisega. Mina teenin juba üheksandat aastat Seltsis arveametnikuna ja olen kogu aja püüdnud ka jõudumööda hanketööl kaasa „lüüa“, kuid endale üllatuseks muutus mulle hanketöö meeldivamaks ja edukamaks hankemeeste võistluse pinevamaks muutumisel.

Mina olen kindlustushanketöö meetodid üldiselt kujundanud meie Seltsi kindlustus-hanketöö juhtide põhimõtete ja juhiste järgi, jälgides vastavaid kursusi ja kirjandust. Endal on raske sellest midagi uut või algu-pärasest välja lugeda, kõige rohkem vahest üldiste meetodite isikupärasest tõlgitsust, kuid seda võib tähele panna ainult kõrvalseisja hankemees, endale see ei paista silma. Püüan siiski üht-teist oma tööviisidest märkida.

Hanketööle minnes püüan alati enne koguda kõik võimalikud andmed kindlustus-kandidaadi kohta: nimi, aadress, vanus, elu-ja ametikoht, palgasumma, varanduse seis, perekond, kas tema ametikaaslasil või sugu-lasil ja tuttavail on juba elu- või tulekindlus-tusi sõlmitud, jne. Esijoones valin kandi-daatidest välja külastamiseks perekonnaini-

mesed vanusega 20—50 aastat, neile saa-dan 2—3 päeva enne külastamist ette kind-lustusalalisi brošüüre postiga, ja olen märga-nud, et neil eeldusil on kindlustusjutu alus-tamine ja kontakti saavutamine alati kõige kergem olnud. Kui lähen esimesele külastu-sele, siis algan juttu, nimetades, et tema sugulasist, tuttavaist või ametikaaslasist mit-metega (nimesid ei nimeta) olen juba kind-lustuslepinguid sõlminud, ja eeldades, et ka temal võiks olla huvi tutvuda elukindlustus-lepingu otstarbe, sisu ja tingimustega, palun selleks tema tähelepanu. Jaataval korral muidugi algan kindlustusmeestele üldiselt tuntud kindlustusjuttu, toonitades eriti aeg-ajalt kindlustuslepingu väärtust süsteemi-kindla kapitali kogumiseviisina ja kindlus-tuskaitkena perekonnale. Kui asja edukus jätab soovida, siis juhin vahepeal jutu aine-tele, mis minu arvates teda võiksid huvi-tada, ja aeg-ajalt juhin jälle jutu kindlustus-alale. Kui jutt lepingu allakirjutamisega lõpeb, siis on asi korras, kuid tihti avaldab kindlustuskandidaat soovi asja järele mõelda ja koduse „valitsusega“ läbi rääkida, kui teist poolt otseselt jutust osa võtmas ei ole. Kui sellest „järelemõtlemisest“ kohe minu abiga ei taha asja saada, siis jätan

asja järgmiseks külastuseks ja soovitan ka isiklikult tema väidet „järelemõtlemise“ kohta.

Hanketööl tuleb ette ka mitmesuguseid erinevaid olukordi. Näiteks läksin kord Nõmmele kindlustuskandidaati külastama, kuid ei leidnud teda kodunt. Mul oli aega, jalutasin mändidega palistatud muldtaival, kuum juulikuupäike kõrvetas. Möödudes ühest aiast, märkasin õuel puukuuri ees puuprüghunnikul üht meest aadamaülikonnas päevitamas, astusin sisse, tervitasin, tutvustasin ja algasin kindlustusjuttu. Sain pealiskaudselt asjast kõnelda, mees kuulas erilise tähelepanuta, arvasin juba, et lahkun, kuid äkki mees kargas püsti, ja öeldes „lähen küsin naiselt järele“, jooksis majja, tuli paari minuti pärast tagasi ja sõlmisime kindlustuslepingu samas puupakul. See kindlustusleping on juba mitu aastat jõus ja maksud tasub kindlustatu isiklikult peaesinduse kontorisse. Teine, vastupidine juhtum oli ühe restoranikelnega. Käisin teda korduvalt külastamas, tihti ei saanud kätte, tihti ei olnud temal aega mind kuulata, asi ei edenenu kuidagi. Viimasel külastamisel tuli proua uksele vastu ja ütles, et mees on vannis ja ega asjast midagi välja tule, kuid mina palusin siiski luba oodata ja ootasin

ka, nimelt pool tundi. Lõpuks tuli mees vannist ja oli vist selle mõjul nii vastuvõtlik, et sõlmisime lepingu kr. 2000.— peale (lootsin ise kr. 1000.—). Pärast aga selgus, et mees ei osutunud arstlikult vastuvõetavaks. Nii võib hanketöö väga mitmesugustel põhjustel kindlustusmehele kujuneda edukaks või vastupidi ja nüüd lähen kindlustushanketööle ikka hoolika ettevalmistuse ja järjekindla innuga, niipalju kui minu vaba aeg seda lubab, kuid olen tagajärgede suhtes alati leplik ja olen arvamisel, et lõplikult aastatöö normi edukus on ikka kõige suuremal määral üldiselt suurimast külastamiste arvust. Ebaedu puhul ühes kohas on mul tunne, et järgmises kohas asi edeneb seda paremini, ja sellise meeoleolu ja rahuliku järjekindluse juures selgub hiljem, et olen sõlminud kindlustuslepinguid tihti rohkem seal, kus ei julgenud seda lootagi.

Minu käesolev kindlustusjutt kujuneb pikaks ja võib-olla ka igavaks, seepärast lõpetan. Aga märgin siiski, et tegelik kindlustusjutt on alati veel palju pikem, kuid tundub alati uuena ja huvitavana.

Kindlustushankemees

Martin Lepik jun. Tallinnast.

Optimist ja pessimist

Hanketegevuse edu on tähtsal määral esindajast endast ja usust oma asja kordaminekusse. Kui palju kordi on jäänud kindlustusleping sõlmimata põhjusel, et esindaja ise kahtleb oma töövõimalustes, suhtub pessimistlikult ka kõikidesse teistesse eluavaldustesse ja tekitab nii kahtlust ka kandidaadis, kes siis lepingu sõlmimise paremate aegade niidagi lükkab või selle sõlmimiseks üldse nõusolekut ei anna.

Ka töövõimalused on sellisele pessimistile mittedoosid: kas pole kunagi kandidaati kodus, on tema juba kindlustatud, ajab nurja võistleja tema lootusrikkama kandidaadi või juhtub temal mõni teine ootamatu äpardus, kuid ikka lõpevad tema külastused tagajärjetult.

Ka ei leiuta selline hädavares ise midagi oma külastuste viljakamaks muutmiseks, vaid jääb ootama, mis toob tulevik.

Teine liik inimesi suhtub ellu optimistlikult. Kõik on nende meelest teostatav ja ilma suuremate raskusteta. Ükski ohver ei ole neile liiga suur, ükski katse vastuvõetamatu. Nad suhtuvad ellu optimistlikult,

nende positiivne, alati lootusriikas ilme avaldab kaasakiskuvat mõju ka kõige süngematel momentidel, kui väljavaated mingi tehingu sooritamiseks tõeliselt näivad halvenevat.

Need kaks liiki inimesi — optimistid ja pessimistid — meenutavad üht juttu kahest hiirest, mida kui tarka õpetust endale esikujuks peaksid võtma kõik välistegelased.

Oli kord kaks hiirt, üks sünnilt optimist, teine pessimist.

Ühel ööl nad kukkusid õnnetuseks suurde koorekirnu. Kirnu seinad olid nii siledad, et ei olnud mõtetki neid mööda üles ronida.

— Nüüd läheb halvasti, ütles pessimist. Siin me hukkume. Ei aita midagi.

— Ega midagi, arvas teine. — Pole siin viga. Küllap leian mingi abinõu. Ujigem vaid rahu. Oleme ju noored ja vahvad, jaksame küll.

— Ei fasu püüda, oigas ja piuksus teine. — Ega sest tule niikuinii midagi.

— Katsu vaid, vennas. Küllap sa jaksad!

Ei aidanud seltsilise kõned ega õhufused. Pessimist ainult hädaldas ega viitsinud ennast pingutada. Varsti ta vajus põhja ja sinna jäigi.

Äga optimist? Tema rabeles julgesti ja väsimatult edasi, uskudes, et küllap leidub veel mingi abinõu.

Lõbusaid lugusid hankealalt

Koos möödunud aastatega on mineviku unustusse vajunud ka rida kindlustuskuulsusi, kuigi mälestused neist veel praegugi suust suhu liiguvad.

Need virtuoosid hankealal olid tihti äärmiselt puuduliku ettevalmistusega, kuna mõned hääd aastad tagasi niivõrd tähtis polnud esindaja väljaõpe kui tema lõõgivõimsus ja julgus akvisitsioonitöös. Vaatamata väljaõppe puudusele saavutasid need ajutised suurtähed kindlustustaevas uusproduktiooni alal harukordse menu, millest kõnelakse veel praegugi kindlustustegelaste omavahelistel koosviibimistel.

Üks selline geenius omal alal ja ajal oli esindaja B Tallinnas, kes, olles võrsunud maalt, alatise elukohaga maal, enam kui 100 kilomeetrit pealinnast, leidis ennast siin peagi õiges sõiduvees, kuigi polnud ainustki tuttavat ega sugulast, kelle poole kandidaatide saamise asjus pöörduda.

Telefoni-abonentide nimekiri oli tema esimene kartoteek, siit leidis ta kandidaate ja sõlmis neile ka kindlustused. Edasi arenes töö juba uksestite järgi. Saabununa maalt, kus talud üksteisest kaugel, nägi B linna avarama tegevusväljana, kus iga elukindlustuskandidaadi nime, elukutse ja tihti ka kõnetunnid saad lugeda ükselt. Kuid sealjuures ei unustanud B lahti hoidmast kõrvu ja silmi, et kandidaate näpata ka naabritelt. Algul ei pandud sellele erilist rõhku, sest olid ju tihti nii mõnelgi mitmed kandidaadid ühised, kuid kui asi krooniliseks kujunes, tekitas see endiste esindajate seas põhjendatud nurinat.

Ei julgetud enam ühtegi kandidaadikaarti lohakile jätta ning isegi jutuaajamises tuli olla ettevaatlik. Kuulis meie jutu kangelane kolleegi telefonikõnet, millest võis välja lugeda kõneleja aadressi, ei viivitanud tema külaskäiguga kindlustusettepaneku tegemiseks.

Kõige suuremat pahameelt valmistas endisile esindajatele see, et ükskõik millise väärtusega kandidaat B kätte sattuski, ikka

Nii kulus tund tunni järel. Optimist jätkas üha rabelemist.

Ja kuidas temaga läks?

Hommiku jõudes optimist istus rahulolevana võitüki otsas.

suudeti see kindlustuse poolehoidjaks võita ja temaga ka küllaldane suur kindlustuslepung sõlmida.

Lõpuks ei talunud enam keegi B edukat hanketegevust ja peeti kokku salanõu mängida terasele kolleegile väike vingerpuss. Et kõikidele teada oli, et B iga väiksemagi informatsiooni põhjal vastsaadud kandidaati ruttab kindlustama, leiti sobivaks seda nõrkust vingerpussi mängimiseks kasutada.

Ühel esmaspäeval, kui esindaja B jälle kontorisse saabus, helises telefon, kus kõnelusest teadmata isikuga võis aru saada, et juft on elukindlustusest 3000 kroonile 15 aastaks. Teraselt kuulas telefonikõnet ka esindaja B. Kuna tundmatu kandidaat endale lähemat selgituskirjandust palus saata aadressil Paldiski 52, siis küpses esindaja B peas valmis plaan, et ka tema isiklikult väga hästi need selgitusbrošüürid võib ära viia ja ühtlasi ka kindlustused sõlmida.

B ei lasknud kaua oodata, vaid tegi asja rutuliseks minekuks. Terve kontor kihistas naerda, kui läbi akna nähti esindajat B jalgrattal Paldiski maantee poole kihutavat. Täis võidurõõmu ja häämeelt kordaläinud kättemaksu eest jäadi kärsitult sündmuse edaspidist käiku ootama. Kõne olematu kandidaadiga oli kontorimeeste endi sepiitsetud ja aadress Paldiski 52 kuulsa Seevaldi vaimuhaigetemaja oma.

Oodati samal päeval veel mitu hääd tundi pääle büroo sulgemist, et Seevaldi hullumaja kandidaatide kindlustusvõimaluste kohta esindajalt B lähemat informatsiooni saada. Sel päeval B äga enam kontorisse ei tulnud. Suur oli äga teisel hommikul kõikide välistegelaste imestus, kui B lauale pani 3 elukindlustusettepanekut 6000 krooni väärtuses.

„Seevaldisse pole ma veel kunagi saanud, sest see on ju linnast väljas,“ tähendas B. „Juba ammu tahtsin sinna minna, et seal-seid arste kindlustada.“

Ühe Ameerika õpilase koolikirjatöö elukindlustusest

Üks Ameerika elukindlustusselts korraldas võistluse parimale elukindlustusse puutuvale koolikirjatööle. Esimese auhinna sai üks Chicago tüdruk, kelle kirjutus oli umbes järgmine:

„Mina ei ole mitte kellegi isa, aga kõigi poiste ja tüdrukute edu ja kasvatus on mulle südameasjaks.

Mina ei ole abielumees, aga kõigi naiste kaitsmine ja õnn on minu hoolitsemise eesmärgiks.

Mina olen leskede ja isatute, haigete ja raukade ustav ja hoolitsev sõber.

Mina toon inimestele majanduslikult kindlustatud eluõhtu, teen selle rahulikuks ja heledaks.

Mina annan noorsoole julgust ja teen ta võimeliseks kasutama võimalusi enda hüvanguks. Mina loon talle jaatava eluvaate, kaitsitud oleku tunde ja aitan teda säilitada endasaldust.

Mina olen mõjuvalt osa võtnud maa majanduslikust ja ühiskondlikust arengust.

Minu kogutud varad on aidanud põllumajandust, tööstust ja raudteid. Mina olen tegev olnud Ameerika ehitamisel ja ülalpidamisel.

Mind on proovile pandud. Muid asutisi langeb, mina püsin. Hüveolu, õnnetuste või kriisi aegadel ma ei ole petnud neid, kes on mind usaldanud.

Tark ja arukas tunneb mind ja ütleb tere tulemast. Ma tahan vähe, aga tasan selle paljuga. Mina loon vabadust — vabadust murest ja hoolest — vabadust majanduslikest raskusist.

Kes mind usaldab, pääseb hädast ja puudusest.

Minu nimi on elukindlustus.“

Tõdesid elukindlustusest

Elukindlustus ei lisa majanduslikku kitsikust, vaid lahendab selle.

Võttes elukindlustuse, te ei lisa rahakulutust, vaid säästu.

On ekslik muretseda nii suurel määral käesoleva hetke tarvetest, et see teeb võimatuks muretseda homse eest.

Kui teaksite, et käesoleva päeva järel enam kunagi ei saa kindlustust, siis võtaksite selle kindlasti kohe. Ärge jätke homseks seda, mida te siis võib-olla ei suudagi läbi viia.

Te teate, mis selle kavatsuse teostamine teile kindlustusmaksudena maksma läheb, aga te võite vaid umbkaudselt arvata, mida sellest kaitsesest keeldumine teie perekonnale kord viletsusena ja kannatusena maksma tuleb.

Sellest olenemata, palju teil raha on — elukindlustuse võite hankida ainult terve olles. Ja tervist ei saa osta.

Lese ja tema laste toitmiseks on vaja muudki kui vaid häid kavatsusi.

Kes täidab neid reegleid, saab ligimestega hästi toime

Taltsuta oma keelt, ära kunagi ütle teise selja taga seda, mida sa samade sõnadega ei või ütelda talle endale, kui selleks oleks juhus.

Anna lubadusi kokkuhoidlikult, aga täida alati, mida oled lubanud.

Ära kunagi lase mööda võimalust sõbraliku sõna ütlemiseks.

Kui on paratamatu arvustada, siis olgu su arvustus ergutav, mitte kunagi aga pilkav.

Ole huvitatud ka teistest, mitte vaid enesest.

Peida oma vaevad ja mured sõbraliku naeratuse taha.

Jutle, aga ära vaidle kindlustatuga või kindlustatavaiga.

Pea meeles, et parim äritegevus on kaitssta vaid oma äri.

Hädaoht on lähedal

siis, kui kindlustusmaksud on terve kuu maksmata. Enamikule inimestest on võlg piinaks ja see muutub seda suuremaks kooraks, mida enam aeg kulub.

Sellest koormast võime vabaneda kahel viisil: kas maksame võla või saadame kauba tagasi, kui see on võimalik. Ja elukindlustusalal see on liiga kergesti võimalik. Kindlustatu, kes on tüdinud mõtlemast kindlustusmaksuvõlale, võib kergesti kiusatusse sattuda „saata kindlustus tagasi“, s. o. katkestada kindlustusmaksude õiendamine.

Seepärast on vaja kiiresti asuda päästmistööle, kui mõni maks jääb õigeks ajaks õiendamata.

Kuidas ma „Riigi Teataja“ põhjal kindlustasin rikka kalakaupmehe elu

Raske oli teda kodunt leida. Ikka teatas ta vanapoolne, kuid lahke perenaine, et härra juba kell 6 välja läks või juba 2 päeva kodunt ära on, vist Tallinnas äriasjade korraldamisel. Kui siis ühel pühapäeva varahommikul mehe voodist tabasin, tundsin endas väikest närvlikkust ebaviisakal ajal külastamise pärast, mida aitas suurendada ärimehe — kalakaupmehele kuidagi liiga uhkelt sisustatud — kabinett.

Kogusin end raskele heiflusele mehega, keda enam kui 3 kuud olin luuranud. Minu kartus oli aga asjata. Vaatamata unisele olekule kiitis ärimees hääks tema äratamise nii vara hommikul, ja kui kuulis, et kõnelus kindlustusest, soovis sedagi kuulata. Näis, et kõigeaga on asi korras. Millest aga asja ei näinud saavat, oli kindlustus. Meie tammusime sihitult küll ühe, küll teise võimaluse ja küsimuse ümber, kuid kontakti saavutamiseks näis midagi puuduvat. Võtsin end kokku, lasksin silmad üle toa sisustuse ja kirjutuslaua, kuid ka siin ei näinud silm muud kui merd ja laevu kujutavaid pilte seinal ja tohutu hulga igasuguseid arveid seoses kalaeksporteerimisega.

Näis, et mina kui põline maarott selle merekaruga vaevalt suudan hakkama saada. Seal meenus mulle, et olin taskusse pistnud „Riigi Teataja“, kus jutt kalapüügisest ja Kalanduskojast. Viisin jutu sellele ja arvustasin äsja kehtima pandud seadust kala püügi, ostmise ja müügi kohta alla teatavat pikkuse alammäära. Nimetasin mõned ladinakeelsed nimed, missugused olid meelde jäänud selle seaduse lugemisel (linask — tinga tinga, angerjas — anguilla vulgaris jt.), ja nii veider kui see ka näis, süttis minu vastane just sellest. Nii olin leiutanud teema, mis kalakaupmehele nii südamelähedane. Tervelt pool tundi kuulasin nüüd juba tema kõnet, kusjuures lisasin juurde ka oma arvamist. Näis, et olin saavutanud võidu, kuigi juttu elukindlustusest enam ei olnud. Olin kindel, et lahkun sooviavaldusega.

Alustasin sooviavalduse kirjutamist. Ütlesin: „Nii esimeses kui teises küsimuses asusime täiesti ühel arvamusel. Teie kalaeksport ja minu elukindlustus on mõlemad tähtsad rahvamajanduse tegevusalad. Et mina kaladest ikka olen lugu pidanud ja neid ka toiduks tarvitan, loodan, et ka teie ühest 2500-kroonisest kapitalist ära ei ütle, kui see teile näit. 50. eluaastaks välja maksakse.“

Pääle allakirjutatud sooviavalduse ja aastamaksu sain endale hea tuffava, kelle kaudu veel samas kuus sõlmisin 4 elukindlustust — kalakaupmehe ärisõpradele. Nii saab mõnikord ka „Riigi Teataja“ põhjal kindlustusi sõlmida.

Meie tähelepanekud näitavad, et:

mitmekordse külastuse järel sõlmitud kindlustuslepingul on see paremus, et kindlustatu sellest ei tagane.

Mitmekordse külastuse järel saadud kindlustusleping on kasvanud orgaaniliselt; esimesel jutuajamisel sõlmitud leping sarnaneb muldapistetud kepiga, mis võib hakata kasvama. Paljudel puhkudel aga jääb kepp kepiks ega kasvata juuri alla.

Statistilised tähelepanekud näitavad, et kindlustusleping tuleb seda kiiremini storneerimisele, mida rutem teostub tema sõlmimine.

Tähelepanekud külastatud kandidaatide ja sõlmitud elukindlustuslepingute vahekorra kohta tõendavad, et juhuslikult valitud, ettevalmistamata 17 elukindlustuskandidaadi külastamise järel saab sõlmida ühe lepingu; on aga kandidaadid valitud kindla kava kohaselt, sealjuures mingist valikusüsteemist kinni peetud ja hankejutt hästi ette valmistatud, sõlmitte lepingu juba iga 9 kandidaadi külastamise järel. 50% töökulu hoiate kokku, kui 1) külastate võimalikult rohkem kandidaate, kelle hulgast valite lootustandvamad; 2) suuremat rõhku panete ettevalmistamisele ja hankejutu sisukusele.

„EESTI KINDLUSTUS“ ilmub tarviduse järgi ja saadetakse tasuta seltsi tegelastele. Väljaandja: Uhistegelik Kindlustuselts „Eesti“. Vastutav- ja tegevtoimetaja J. Nirk. Toimetuse aadress: Tartus, Suurturg 8.

„Mareti“ trükk Tartus, 30. märtsil 1939. a.